Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

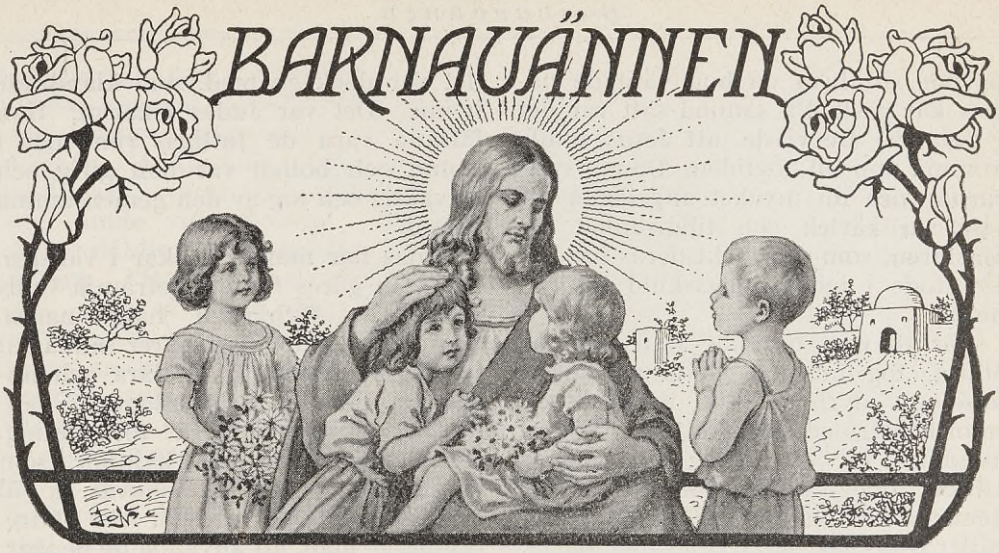

N:o 10 Den 10 Mars. | Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet. Redaktion: Signe och A. Walder. | 46 årg. 1929

Jesus smörjes av Maria.

Joh. 12: 1—8.

Under sin verksamhetsdag var Jesus rastlös. På Palestinas obanade vägar och stigar vandrade han från stad till stad och från by till by. Ändamålet med hans vandringar var att förkunna evangelium om riket. Vid det ena tillfället var han i Galileen och det andra i Judeen.

Många voro nog de hem, som öppnade sig för Herren Jesus under hans jordeliv och bland dem var det älskliga syskonhemmet i Betania. Där var Herren alltid en välkommen gäst, och där fick han vila ut efter sina ansträngande vandringar i landet. Han omfattades där också med kärlek och tillgivenhet.

Hemmet i Betania var ett lyckligt hem, emedan det öppnats för Herren Jesus. I det hem, där han blir gäst, kommer friden och glädjen att bliva bofast, även om sorgen skulle hälsa på någon gång. Vill du hava glädje i ditt hem och hjärta skall du öppna det för Herren Jesus.

Då Jesus vid detta tillfälle kom till Betania, gjorde man för honom ett gästabud. Du har sett, hur mor lagade god mat och ordnade och

prydde sitt hem då hon väntade någon kär gäst. På samma sätt var det i Betania. De visste, att Jesus skulle komma upp till högtiden. De två systrarna voro nu mycket angelägna att visa sin kärlek och tillgivenhet för Mästaren, som uppväckt deras broder. De stodo i tacksamhetsskuld till honom.

För att visa, hur kär Jesus var för Maria, tog hon ett skålpund smörjelse av dyrbar äkta nardus och smorde därmed Jesu fötter. Hennes handling var ett utslag för hennes kärlek. Ingenting var för dyrbart för henne, då det gällde Mästaren. Då det gäller Guds sak, böra vi lära av Maria. Hon tyckte icke, att smörjelsen var för dyrbar. Men många barn vilja knappt giva något för Herren. Av sina egna pengar vilja de icke lägga något i kollekten eller giva till en behövande.

Marias handling var prisvärd, och Herren kände hennes gärning. Men det var dock en med, som klandrade henne. Det var Judas Iskariot. Han låtsade vara de fattigas vän, men i grund och botten var han girig och tjuvaktig och tog av den gemensamma kassan.

Judas har många gelikar i världen. Allt som göres för att befrämja Guds verk och förhärliga hans namn, klandra de. Att missionärer sändas ut till hedningarna för att lära och undervisa dem i kristendomens sanningar, anse de vara förspillning. Dessa unga män och kvinnor, som lämna sitt fosterland, behövas så väl här hemma. Och vore det icke bättre, resonerar man, att använda de pengar, som insamlas för missionens bedrivande bland hedniska folk, till att hjälpa de fattiga här hemma.

Vi skola aldrig lyssna till dessa röster, utan vi skola göra vad kärleken till Herren bjuder oss. Då tänka vi både på hedningarna i fjärran land och på de fattiga här hemma.

A. Walder.

Olle Lans.

(Forts. fr. n:r 9.)

Olle är åter i sin kära, gamla skog. Den står nu vit av snö, och drivorna ligga höga. Det skall fällas träd. Skogen behöver gallras. Det höres friska slag i skogen av Olles yxa. Olle sjunger, och de stora, vackra furorna huggas ned, den ena efter den andra. Olle ser käck ut, där han kliver i skogen. Just som han är färdig för dagen, kommer bud från pastorn i byn, att Olle Lans snarast möjligt skall infinna sig hos honom. — Olle fick bråttom att hinna till prästgården, innan kvällen var slut. Hemkommen med sin last, spände han genast skidorna på, och i väg bar det genom snöiga skogar, innan han kom ut till stora landsvägen, där det gick friskt undan. Det var en lång väg, och röd och varm samt överhöljd av snö stod Olle äntligen vid pastorns dörr och knackade sakta på. Ett vänligt: "Stig in", hördes, och Olle klev på, men glömde skaka av sig snön, och stod där nu från topp till tå vit som en stor snögubbe. Pastorn, en gammal man, skulle nog sagt till Olle att gå ut med de vita drivorna, innan de smälte, men, som nu Olle stod där framför honom i sin ungdomliga fägring, glömde den gamle pastorn nuet och tänkte på för länge sedan svunna dagar, då han själv var ung och hela livet, det kommande, okända, stod lockande för hans inre syn. Ännu vid hög ålder, kunde han i minnet njuta av denna tanke.

Lycklig han, som kunde känna så, då ju hans ungdom för alltid var försvunnen. Slutligen frågade han, litet frånvarande: "Är du Olle Lans?" — "Ja, det är jag", svarar Olle, undrande vad han kunde vilja honom. "Har du några släktingar i Amerika", frågar pastorn. "Det vet jag inte", svarar Olle. Och så följde fråga på fråga, och när allt kom omkring, skulle det finnas en gammal farbror till Olle i Amerika, som skrivit till pastorn och förfrågat sig om släkten Lans. Funnes det alltså några kvar, ville han ha dem till sig, ty själv orkade han ej resa över till Sverige, huru gärna han än hade velat detta. Pastorn lovade nu skriva till Olles farbror och ordna med allt, och snarast möjligt skulle resan ske. Vad Olle kände inom sig över vad han fick höra, är svårt att förklara. Hade ej vördnaden för pastorn funnits, skulle han troligen ropat högt av glädje. Nu tackade han tyst och försvann. Väl utkommen och med skidorna på, gav glädjen och tacksamheten sig uttryck i en tacksamhetens sång till den, som allting styr och leder till det bästa. Tänk, att få komma ut och se den stora, stora världen. Och så ha en farbror, som vill veta av en! Olles glädje kände inga gränser. Nu längtade han hem till Lotta, att få berätta den stora nyheten. Det var dock ingen, som blev glad att höra, att Olle skulle resa ifrån dem — och allra minst Lotta. Vad hon skulle sakna den käcke, gode gossen. Patron sade ej så mycket, men tänkte mera. Han hade alltid trott, att han ej så länge skulle få behålla Olle, ty hos den pojken fanns det möjligheter att kunna slå sig fram i världen.

Innan pastorn fått skrivit och ordnat med Olles resa, tog det en bra tid. Äntligen var då dagen bestämd, och stackars Lotta stod i värre för att få allt i ordning. Olle var nu en aderton års yngling, som nu för andra gången skulle ut i världen. Det blev ett hastigt farväl till alla, förutom till Lotta, som det var mycket svårt att resa ifrån. Hon såg bedrövad ut, och stora tårar runno från hennes skrynkliga kinder. Hon bad Olle ej glömma skriva någon gång, och själv skulle hon nog försöka att giva honom svar, fast hon så dåligt kunde med skrivning. Hon hade aldrig fått lära sig sådant, bara själv försökt något litet. Olle muntrar upp henne så gott han kan, lovar skriva mycket ofta, vilket han även håller.

Alltså bär det i väg till närmaste station, till vilken han som åttaåring kom resande alldeles ensam. Han såg ej ut att ha en så lång resa som mål. Som lönerna på den tiden voro rätt små, räckte de ej så långt. Kläderna sågo därför rätt så slitna ut, och den grå- och rödrandiga nattsäcken, present av Lotta, var även den både gammal och sliten.

Det tog en oändligt lång tid, innan resan tog slut. Han fick vidkännas många umbäranden, men hans unga, friska krafter gjorde, att han stod bra emot, så allt hade gått så bra, och, som man kan förstå, så var Olle inte bortskämd. En röd näsduk skulle han bära, så farbrodern kunde känna igen honom. Det var många resande med, så Olle försvann alldeles i mängden. Efter mycket letande fick då farbrodern se Olle, och förstod med detsamma, att det var hans brorson, så lik sin far var han. Farbrodern går direkt fram till Olle, tar honom i handen och säger: "Välkommen, min gosse! Kom nu med mig! Men, var har du ditt bagage?" — "Jo, här säger Olle belåten, och lyfter så från marken den lilla eländiga nattsäcken, som ju knappast kunde innehålla något. Farbrodern kände sig rörd. Det syntes allt för väl, att det inte funnits varken far eller mor, som ordnat för resan. Stackars gosse, han hade ej haft det för gott på en så lång resa.

(Forts.)

Behåll din krona!
En moders råd.

Behåll din krona!

Du lilla kära, med ögon klara,
Bed Herrens ängel dig väl bevara!
Guds rikes älskade barn du är
Och vet ej, att du dess krona bär.
Behåll din krona! Behåll din krona!

De skola komma, de onda tankar
Av mycken synd, som i världen vankar.
De vilja stjäla din dyra skatt
Och byta morgonen ljus till natt.
Behåll din krona! Behåll din krona!

Och när de säga: minns årens heder,
Du är ej mera ett barn, som beder,
Ett barn, som älskar, ett barn, som tror
Ett barn, som lyder, du är nu stor:
Behåll din krona! Behåll din krona!

Behåll Guds rike, som blev dig givet,
Din tro på Jesus, din tro på livet;
Ditt lätta löje, din korta tår,
Din omedvetna, daggfriska vår!
Behåll din krona! Behåll din krona!

Så många ville din krona vinna,
Som söka, söka och aldrig finna,
Som ständigt fråga, men ej få svar.
Behåll Guds rike i hjärtat kvar!
Behåll din krona! Behåll din krona!

Z. TOPELIUS.

Två små "Jappabarn".

Det var ett lustigt namn hör jag Er säga, vad betyder det? Ett sådant namn ha vi ej hört talas om! Jo, "Jappa" är en förkortning av "Japanska". Alla varor som komma från Japan bruka vi ibland här ute i Kina skämtsamt kalla "Jappasaker". "Jappabarn" är alltså "Japanska barn".

Men inte kan det vara japanska barn, de se ju så svenska ut! Ja, det är rätt, men just för att de äro födda i Japan så ha de som smeknamn fått det namnet.

Förra året, Ni vet, var ett oroligt år i landet Kina, så att dessa barns föräldrar jämte övriga missionärer måste resa

Ingrid Samuelsson och Gunnar Nyström.

över till Japan, soluppgångens land, för att där finna en tillflykt. Det har hänt en gång förr i tiden att Kinamissionärer ha måst fly till Japan, nämligen år 1900. Då föddes också två svenska barn där.

Dessa två, som Ni se på kortet här, heta Ingrid Samuelsson och Gunnar Nyström. De ha tillbringat den flydda sommaren uppe på Kuling och här sitta de i gräset utanför vår bostad.

På Kuling är det under den heta sommartiden skönt och svalt och där hade de små barnen det så bra. De ha växt och blivit så duktiga.

Genom barnens egen tidning sända de sin hälsning till alla Sveriges söndagsskolbarn. *E. N—m.*

"O, där är han, där är han!"

Den bekante doktor Barnardo, som i sina barnhem upptog tusentals barn och därigenom räddade dem från ett liv i elände och synd, besökte en gång ett av sina sjukhus. En liten fest skulle äga rum, och de små väntade med otålighet på "sin käre doktor". En liten krympling var så utom sig av glädje, att han nöp sin vårdarinna i armen. När äntligen den gode doktorn under småttingarnas jubel inträdde, utbrast den lille: "O, där är han, där är han!" Och under det tårar glänste i hans ögon, tillade gossen: "Han söker alltid ett litet huvud, som han kan välsigna. Gör han inte det, syster!"

Hur påminner icke detta om vår Mästare, som alltid gick omkring för att göra gott och aldrig vände sig bort från den som bad honom om hjälp. Ingen syndare var för djupt sjunken för honom. Alltid kände han med de bedrövade. Ja, han blev sorgens och smärtornas man för att bättre förstå dem som lida. Han blev frestad i allt liksom vi, ehuru utan synd, för att bättre kunna hjälpa alla dem som frestas.

*

"O, massa, massa", ropade en dag en gammal negerkvinna, som några dagar förut för första gången i sitt liv hört om Jesus och hans kärlek, "o, massa, säg mig ännu en gång det där underbara namnet, som tröstar ett stackars hjärta, fullt av sorg och bekymmer!"

"Jesus", lydde svaret.

"Jesus, Jesus!" ropade den gamla, tryckte handen mot sitt hjärta och skyndade bort med sin nyfunna skatt.

Underbar är han, då han såsom världens ljus kommer för att skingra vårt mörker, så att vi icke behöva vandra vilse. När vi följa honom, då hava vi livets ljus, som lyser oss på vägen. Då blir också vår erfarenhet den att den rättfärdiges stig är såsom ljuset av den uppgående solen, som lyser mer och mer, till dess dagen har nått sin höjd.

*

Den store tyske bildhuggaren Donneker hade fått i uppdrag att i marmor framställa Kristi bild. Efter två års arbete såg det ut som vore hans verk fullbordat. Nu ropade han in en liten flicka på sin ateljé och frågade henne: "Vem är det där?"

"En stor man", lydde barnets svar.

Artisten kände sig djupt nedslagen, ty han visste på grund av detta svar att han hade misslyckats. Han grep sig åter verket an och höll på i ytterligare sex år. Nu inbjöd han åter en liten flicka på sin ateljé och upprepade samma fråga: "Vem är det här?" Den lilla stod en stund tyst och såg

på marmorbilden. Hennes ögon glänste av rörelse och hon viskade slutligen: "Låten barnen komma till mig!"

Nu var bildhuggaren nöjd.

*

Har du, som läser detta, kommit till den gode Frälsaren? Dröj icke, kom ju förr dess hellre! Låt honom redan i dina tidiga barnaår sluta dig i sin famn och välsigna dig.

Missionskapellets i Uppsala söndagsskola.

Härmed presentera vi för Barnavännens läsare den grupp av Uppsala Missionsförsamlings söndagsskola, som varje söndag samlas i Missionskapellet. Samtidigt sända vi våra kamrater utöver landet vår varmaste fridshälsning.

Rané.

Söndagsskoltexter.

Söndagen den 17 mars.

SMÅBARNSAVDELNINGEN.

Jesus betjänar sina vänner. Joh. 13:1—14. Minnesvers: Jag har ju givit eder ett föredöme, för att I skolen göra såsom jag har gjort mot eder. Joh. 13:15.

MELLANAVDELNINGEN.

Den sista aftonen med Jesus. Joh. 13:1—14. Minnesvers: Jag har ju givit eder ett föredöme, för att I skolen göra, såsom jag har gjort mot eder. Joh. 13:15.

ÖVRE AVDELNINGEN.

Den sista aftonen med Jesus. Joh. 13:1—14. Minnesvers: Jag har ju givit eder ett föredöme, för att I skolen göra såsom jag har gjort eder. Joh. 13:15.

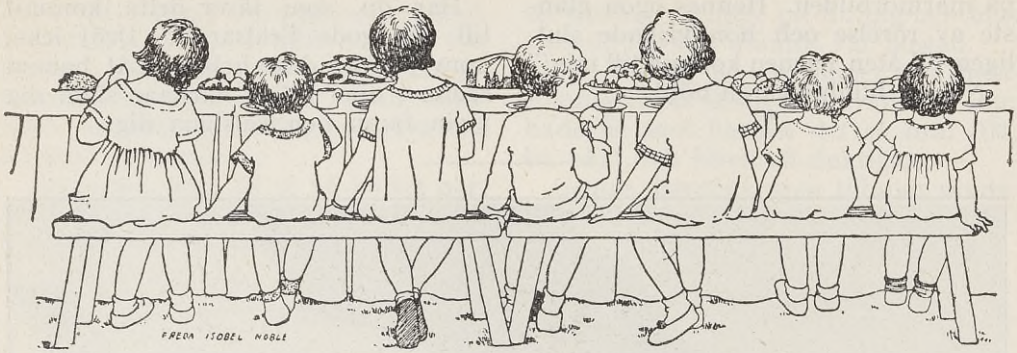

Lillans namnsdagskaffe.

för våra minsta.

De bänkat sig vid dukat bord
Med kakor fina rara,
Och muntert ljuda rösterna
Från denna glada skara.

De kommit hit med glättig håg
Att vännen Anna fira.
Och flinka händer skola snart
En krans åt henne vira.

Ett härligt kaffe snart de få
Hur skönt skall det ej smaka
Av fina tårtan de ock få
Samt mången sockrad kaka.

Se, Annas mamma baka kan
De finaste små ringar.
O, vad vi läckert doppa få
Förtjust ett utrop klingar.

Från bordet bär det ut till lek
Kring berg och gröna dalar.
Och där man glömmer sig visst kvar
Tills aftonsolen dalar.

Då samlas de igen på nytt
Att bordets rätter njuta.
Och riktigt äter man sig mätt,
Förrän man tänker sluta.

Och händer knäppas sist till bön,
Ty Herren vill man lova
Som uti kärlek rik och stor
Dem skänkt så mången gåva.

A. W.

Svenska Tryckeriaktiebolaget, Stockholm 1929